

Geachte lezer,

Onderstaand een reactie van Niek en Helma Rader uit Wassenaar na hun bezoek aan Mozambique.

Het is zeer interessant om hun ervaringen te horen van hun kennismaking en bezoek aan het centrum "Mutanyana Weru" in Maputo Mozambique.

Wij als bestuur van de stichting "Mutanyana Weru" stellen het zeer op prijs om deze ervaringen met anderen te delen. Wij zijn er van overtuigd dat de ervaringen, zoals deze, ons nader brengt tot de essentie en de noodzaak van hulp aan de minder bedeelden in de wereld. In dit geval in Maputo, Mozambique.

Veel lees plezier.

Sjef van Zon, voorzitter stichting. (Maart 2007)

Wat wordt dit voedsel genuttigd in een uitstraling van blijdschap en gelukzaligheid!

Kleinst denkbare bron (Oosterhuis) (door Helma Rader)

Kleinst denkbare bron, onder stenen bedolven,
welt op, licht waterlint door de steppe,
waterschicht om rotsen heen de woestijn in
baant een stroomdal dwars door het onbewoonbare,
stevent af op ongenaakbare hoogten,
vaart door dode steden bruisend en muitend
drenkt de wortels van versteende platanen,
plengt oases, vloeit op velden, door tuinen,
waaiert regensluiers uit over rozen.

Vastentijd. De Bisschoppen sturen een brief rond: tijd voor bezinning, zorg voor de medemens, eerlijke verdeling in de wereld van onze welvaart. Wij zijn net terug uit Mozambique, hebben daar gewerkt op een project van de Nederlandse Pater André van Zon. Deze Pater geeft opvang aan de meest kanslozen: invalide vrouwen, geestelijk en/of lichamelijk gehandicapte kinderen en vondelingen. 90% Procent van de bevolking in Mozambique woont in het zand met, als het mee zit, stenen muurtjes, een golfplaten dak en een piepklein erfje waar op houtskool gekookt wordt. Ik kan begrijpen dat je als familie niet de zorg op je kunt nemen voor een moeder die slachtoffer is van de landmijnen die op het land zijn achtergebleven na de burgeroorlog en invalide is. Ook niet voor de kinderen van deze vrouw als iedere dag een strijd om overleven is door een hap eten te scoren. Ik kan begrijpen dat een moeder haar kindje te vondeling legt als ze weet dat ze binnenkort sterft aan Aids. In het Centrum van Pater André zijn inmiddels 20 invalide vrouwen en 60 kinderen, waarvan een deel gehandicapt is. De kinderen gaan naar school en ook een paar gehandicapte vrouwen die dat nog kunnen. Vol van tegenstrijdige gevoelens zijn we thuis gekomen. We hebben gedaan wat we konden maar het is een druppel op een gloeiende plaat. Bewondering over de visie van Pater André (Wat je aan de minste van mij gedaan hebt, heb je aan mij gedaan) strijden met het gevoel van hopeloosheid en " er is geen beginnen aan". Dan komen we weer op onze eerste repetitieavond van het zangkoor Pro Deo en we studeren in "Kleinst denkbare bron". Dan weet ik het weer: ik kan niet weten hoe een kleinst denkbare bron uit kan groeien tot een machtige, voedende en levenbrengende rivier. Ja, de bron kan opdrogen halverwege maar wat uit die bron komt zal dan een andere weg zoeken en leven brengen. Ieder druppeltje van ons zal ergens zijn werk doen. Laten we daar in geloven.

Bezoek Zuid Afrika en Mozambique (door Niek Rader)

Via een vriendin, waarvan de echtgenoot op de Ned. Ambassade in Maputo-Mozambique werkte, kwamen we ca. 12 jaar geleden in contact met Pater André van Zon en zijn project 'Mutanyana Weru" (Ons Dorpje). Het is zo'n project waar iedere cent die je geeft volledig besteed wordt en niet opgaat aan dure gebouwen, salarissen etc.

We besloten toen om het project vanuit het Reikicentrum financieel te ondersteunen. De laatste keer dat we Pater André ontmoetten was vorig jaar op het feest van zijn 40-jarig priesterschap en weer nodigde hij ons uit om hem te komen bezoeken en besloten wij aan deze vraag gehoor te geven.

Omdat Mozambique zo'n eind weg is besloten we ook om voorafgaand aan Mozambique een lang gekoesterde wens te vervullen en boekten we een rondreis door de wildparken van noordelijk Zuid Afrika. Eind januari begonnen we hieraan en we hebben een fantastische reis gehad waar de nadruk op de natuur lag. Een aantal wildparken bezocht (o.a. het Krüger National Park dat een afmeting heeft gelijk aan Nederland) en alle dieren die we wilden zien ook daadwerkelijk gezien en gefotografeerd. Tot en met de luipaard tijdens een nachtelijke 'game drive' in het St. Lucia Wetlands Park.

Wat opviel is hoe rijk het land is naar Afrikaanse begrippen.

Na de rest van de reisgenoten in Johannesburg op het vliegtuig naar Nederland te hebben gezet vertrokken wij naar Maputo waar Pater André ons al stond op te wachten op het vliegveld. Vanwege de traagheid van de ambtenaren die een visum verstrekken duurde het allemaal wat langer maar 2 uur later (en ook nog eens Euro 50,00 armer) waren we op weg naar het opvanghuis Mutanyana Weru. Wat een verschil met Zuid Afrika; was alles daar redelijk schoon, in Maputo was het precies het omgekeerde met bergen afval overal langs de wegen. En de lucht! (stank): een combinatie van uitlaatgassen, verbrand afval en pies. Het deed heel erg aan de sloppenwijken van Bombay denken.

Het Centrum (zoals Pater André het zelf noemt) is heel eenvoudig en in ieder geval schoon. Er wonen 60 kinderen en nog eens 20 gehandicapte vrouwen. Mannen zijn er taboe, dat geeft alleen maar ellende.

Pater André is al 15 jaar verbonden aan het ziekenhuis in Maputo en ontmoette daar vaak vrouwen die na de burgeroorlog weer naar hun land wilden maar werden verwond door één van de miljoen achtergebleven landmijnen. Het ziekenhuis lapt die vrouwen dan zoveel mogelijk op en omdat de verzorging van een patiënt door familie wordt gedaan en deze vrouwen vaak door de familie verstoten waren, nam Pater André de zorg over. Wanneer ze uit het ziekenhuis ontslagen werden nam hij deze gehandicapten op in zijn Centrum. Deze vrouwen bleken dan vaak nog kinderen te hebben die er ook bijkwamen.

Nu krijgt hij zo ongeveer alle hopeloze gevallen naar zich toegeschoven want zorg/wees huizen zijn er niet of nauwelijks van overheidswege.

Wij hadden al gezegd dat wij graag iets op het Centrum wilden doen en vroegen wat voor klussen hij voor ons in petto had. André vertelde toen dat ca. 3 weken voor onze komst in een naburig militair kamp ongeveer 1km. bij het Centrum vandaan, een munitiedepot in $\frac{3}{4}$ uur tijd de lucht in was gegaan- een soort Enschede ontploffing! Het terrein van het Centrum lag bezaaid met stukken granaatijzer en het is een wonder dat er niemand door getroffen is. Wel zijn de golfplaten daken er doorboord en kwamen door de enorme dreunen alle TL lampen in het Centrum naar beneden en die bungelden zielig aan de draden - sommige deden het nog!

Omdat André in de gaten had dat ik iets van elektriciteit afweet vroeg hij of ik hier iets aan kon doen. Dus eerst inventariseren en gereedschap en materiaal kopen. Dat lijkt simpeler dan het is want even met een lijstje naar een bouwmarkt gaan is er niet bij. Voor bijna alles hebben ze aparte winkels zodat we dagelijks bij 3 of vier langs moesten voor we hadden wat er nodig was. In een week tijd heb ik, eerst met hulp van echtgenote Helma en later van de tuinman Carlos, alle lampen weer aan de praat en op zijn plaats gekregen, staande op een tafel met daarop weer een trapleer. 12 Armaturen waren niet meer te repareren en zijn vernieuwd, de overige zijn ontdaan van mieren, wespen en spinnen nesten en hangen weer vrolijk te branden tot groot plezier van de kinderen die juichten bij iedere lamp die het weer ging doen.

En passant ook nog een paar levensgevaarlijke situaties verholpen waar draden onder handbereik lagen met 220V erop. En tal van andere klussen, tot en met het repareren van de 'brandkast' waarin na afloop ook alle gereedschap is opgeborgen.

Vakkundige reparatie van de verlichting na de granaat explosies.

Toen ik hulp van Carlos kreeg heeft Helma de ligfiets van Thelma onderhanden genomen. Thelma is als meisje geraakt door een verdwaalde kogel en heeft een dwarslaesie. In het ziekenhuis is ze zo doorgelegen dat haar huid blijvend zeer kwetsbaar is en daarom mag ze alleen zo kort mogelijk in de rolstoel zitten. Op school ligt ze altijd op de grond en thuis op haar buik op bed. Een Amerikaanse ingenieur heeft voor haar een driewielige ligfiets ontworpen die ze met haar armen kan bewegen terwijl ze op haar buik erop ligt. De bekleding echter was zwaar beschadigd en omdat ze er ook mee onder de douche gaat was zowel bekleding als onderliggen hout verrot. In de stad zijn weer alle materialen gekocht en van een oude kast is een nieuwe onderplank op maat gezaagd en na afloop zag het er allemaal weer perfect uit met een heel blij Thelma.

Voor Pater André, die heel veel liefde heeft voor 'zijn' kinderen, heb ik diepe bewondering gekregen voor wat hij al 15 jaar hier doet. Behalve de zorg voor de vrouwen en kinderen heeft hij ook nog eens 20 mensen in dienst (wasvrouwen, kooksters, werksters, wachters) en moet dus dagelijks voor 100 monden zorgen. En ook al zijn de kosten in Mozambique veel lager dan bij ons, je schrikt toch van al het geld dat nodig is om het allemaal door te laten gaan. Zijn sponsors komen vrijwel allemaal uit Nederland met bijdragen vanuit de kerk, particulieren, scholen die acties ondernemen, 'De Wilde Ganzen' die al een aantal keren hebben bijgedragen etc.

Blijdschap van allen voor een!

Het dankbare resultaat !!

Vriendschap, blijdschap en dankbaarheid!